

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 425/2013-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť PharmDr. J. V., B., a Ing. D. V., B., obaja zastúpení advokátom Mgr. M. Z., Advokátska kancelária Z., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 324/2011 z 15. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť PharmDr. J. V. a Ing. D. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2013 doručená sťažnosť PharmDr. J. V. a Ing. D. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom podľa

čl. 46 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 324/2011 z 15. novembra 2012.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia ako kupujúci uzavreli 18. septembra 2002 s mestom B. kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bola kúpa pozemku v katastrálnom území S. Správa katastra B. (ďalej len „správa katastra“) rozhodnutím č. V-4072/1995 z 29. októbra 2002 (ďalej len „rozhodnutie správy katastra“) povolila vklad vlastníckeho práva k predmetnému pozemku na sťažovateľov. Na základe protestu prokurátora bolo rozhodnutím Katastrálneho úradu v B. č. P 2/2003 z 28. septembra 2004 rozhodnutie správy katastra zrušené a vec bola vrátená na nové konanie. Následne správa katastra rozhodnutím č. V-4072/02 z 26. augusta 2005 (ďalej len „nové rozhodnutie správy katastra“) návrh na vklad vlastníckeho práva k pozemku zamietla. Na základe podaného odvolania sťažovateľmi Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 24 Sp 31/2005-31 z 23. februára 2006, ktorý nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2006, potvrdil nové rozhodnutie správy katastra.

3. Na podklade uvedených skutkových okolností sťažovatelia podali 17. apríla 2009 žalobu na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“), ktorou sa domáhali zaplatenia náhrady škody v celkovej sume 189 670,05 € proti Slovenskej republike, Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky. Škoda mala spočívať v skutočnej škode a najmä v ušlom zisku, keďže sťažovatelia mali v čase nadobúdania nehnuteľnosti záujem realizovať podnikateľský zámer, konkrétne výstavbu a prevádzkovanie lekárne. Príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím správy katastra a vznikom škody sťažovatelia dôvodili tak, že nebyť nezákonného rozhodnutia správy katastra, neinvestovali by čas a finančné prostriedky na realizáciu zámeru projektu a namiesto toho by investovali na inom vhodnom mieste.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 149/2009 z 30. mája 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) konanie v časti o sume 4 547,56 € zastavil a vo zvyšku žalobný návrh sťažovateľov zamietol. Podstatným dôvodom na zamietnutie žaloby bola

skutočnosť, že okresný súd z vykonaného dokazovania nezistil príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím správy katastra a požadovanou škodou, naopak, súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že škoda bola spôsobená v dôsledku absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú si spôsobili sťažovatelia sami, prípadne spolu s predávajúcim.

5. Proti zamietajúcej časti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd nesprávnou aplikáciou a interpretáciou právnych predpisov a nesprávnym hodnotením dôkazov zasiahol do ich označených základných práv. V tejto súvislosti sťažovatelia uvádzajú:

„Krajský súd v Bratislave, ako aj Okresný súd Bratislava I uviedli, že Sťažovateľmi uplatnená škoda bola v príčinnej súvislosti s neplatnosťou Zmluvy, a nie v príčinnej súvislosti s Nezákonným rozhodnutím. Uznali však, že došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ako aj k vzniku škody. ... bez ohľadu na skutočnosť, či Sťažovatelia alebo niekto iný zavinil/spôsobil, že Zmluva bola neplatná, Správa katastra sama spôsobila nezákonný stav, ktorému mohla a mala zabrániť tým, že by bola vydala zákonné rozhodnutie, t. j. že by hneď zamietla návrh na povolenie vkladu. Akonáhle Správa katastra povolila vklad vlastnickeho práva k Pozemku, Sťažovatelia začali realizovať svoj podnikateľský zámer na Pozemku vo forme prevádzkovania lekárne... Sťažovatelia nemali dôvod pochybovať o správnom rozhodnutí Správy katastra a museli z neho vychádzať.

Škoda, ktorá vznikla žalobcom, nevznikla ako následok neplatnosti Zmluvy. Škoda je v príčinnej súvislosti s Nezákonným rozhodnutím. Ak Sťažovatelia aj uzatvorili neplatnú Zmluvu, Správa katastra mala vydať hneď zákonné rozhodnutie (t. j. zamietnuť návrh na povolenie vkladu). a tak by nevznikla žalobcom nimi uplatnená škoda, a to z nasledovného dôvodu. Ak by Správa katastra nevydala Nezákonné rozhodnutie, ale zákonné rozhodnutie, Sťažovatelia by hneď vedeli, že nemôžu nadobudnúť vlastnícke právo k Pozemku a obstarali by si iný Pozemok, na ktorom by realizovali Zámer. Uvedeným Sťažovatelia dôvodili v čl. IV. svojho odvolania... Krajský súd v Bratislave sa však v odôvodnení svojho rozsudku... s touto námietkou vôbec nevysporiadal.

Pre úplnosť zdôrazňujeme, že Sťažovatelia boli v neistote až do 19. 4. 2006, kedy nadobudlo právoplatnosť Konečné rozhodnutie, či nadobudnú vlastnícke právo k Pozemku alebo nie, t. j. 4 roky. ...

Ako Sťažovatelia uviedli i v odvolaní, pre ustálenie zodpovednosti za škodu nie je podstatné, že škoda vznikla ako dôsledok jedinej skutočnosti. Podstatné je, že táto škoda bola spôsobená aspoň v dôsledku jednej skutočnosti, s ktorou právne predpisy spájajú zodpovednosť za škodu. Ak škoda vznikla v dôsledku viacerých skutočností, je potrebné tieto skutočnosti oddeliť a zistiť vo vzťahu ku každej skutočnosti, či by škoda vznikla, ak by daná skutočnosť nenastala. Pri týchto skutočnostiach (bez ktorých by škoda nevznikla, resp. by vznikla v menšom rozsahu) treba zas posúdiť, či právne predpisy s týmito skutočnosťami spájajú zodpovednosť za škodu. Ak áno, za škodu zodpovedá osoba určená právnymi predpismi, pokiaľ zodpovedná osoba nepreukáže liberačnú udalosť, resp. pokiaľ sa nevyviní (ak to samozrejme pripúšťajú právne predpisy). Ak škoda vznikla v dôsledku viacerých skutočností, za ktoré zodpovedajú viaceré osoby, pripadá do úvahy spoločná zodpovednosť, ak to zas umožňujú právne predpisy. ...

Krajský súd v Bratislave sa však s vyššie uvedenými argumentmi vôbec nevysporiadal.“

6. V petite sťažnosti sťažovatelia žiadali vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie ich označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, zrušil napadnutý rozsudok, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovatelia označili, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

11. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľmi označených základných práv rozsudkom krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúmal, či napadnutý rozsudok nie je neodôvodnený alebo arbitrárny v takom rozsahu, že by to malo za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé prerokovanie vecí podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Sťažovatelia vidia porušenie nimi označených základných práv v tom, že napadnutý rozsudok krajského súdu je ústavne nekonformný a krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Sťažovatelia sa domnievajú, že všeobecné súdy im mali priznať nárok na náhradu škody v sume, akú si uplatňovali, pretože boli jednoznačne naplnené predpoklady na vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorá im bola spôsobená.

15. V danej veci ústavný súd konštatuje, že zákon o zodpovednosti za škodu zakladá objektívnu zodpovednosť štátu za súčasného splnenia troch podmienok, a tými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

16. V konkrétnych okolnostiach danej veci bolo zásadnou otázkou určenie, či medzi nezákonným rozhodnutím správy katastra ako orgánu verejnej správy a údajnou škodou sťažovateľa existuje príčinná súvislosť.

17. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý vo vzťahu k nedostatku príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím správy katastra a vznikom škody argumentoval: *«Nárok navrhovateľov okrem nesprávneho úradného postupu vychádzal aj z nezákonného rozhodnutia, ktorým malo byť rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu. V danom prípade uvedené rozhodnutie možno považovať za nezákonné z dôvodu, že bolo zrušené katastrálnym úradom a neskôr bol tento „stav“ potvrdený aj rozsudkom krajského súdu. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že z troch uvedených kumulatívnych podmienok, potrebných pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa citovaného zákona nie je splnená podmienka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Navrhovatelia totiž uzatvorili kúpnu zmluvu, ktorá bola aj podľa odôvodnenia rozsudku krajského súdu absolútne neplatná, nakoľko nerešpektovala právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech vlastníkov bytového domu, a teda nebola v súlade s ustan. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov... Navrhovatelia teda uzatvorili neplatnú zmluvu, ktorú predložili správe katastra s návrhom na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Neplatnosť tejto zmluvy si spôsobili navrhovatelia sami, prípadne spolu s predávajúcim, ktorým bolo Mesto B... Aj keď možno konštatovať nezákonné rozhodnutie správy katastra, vznik škody nemožno pripísať k zodpovednosti odporcu, pretože táto nevznikla v priamej príčinnej súvislosti s jeho konaním. Pokiaľ by navrhovatelia neuzatvorili neplatnú kúpnu zmluvu, nedošlo by k vzniku škody... Z výsluchu navrhovateľa v I. rade, ktorý zariad'oval všetky záležitosti ohľadne kúpy a ďalších súvisiacich právnych úkonov, súd zistil, že pred uzatvorením kúpnej zmluvy komunikoval s predávajúcim, pred overením geometrického plánu a ani potom si list vlastníctva na pôvodný pozemok nevyžiadal a ani nijakým spôsobom nezisťoval na správe katastra ďalšie okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na prevod predmetného pozemku okrem zisťovania prípadných tíarch od niektorých inštitúcií (plynárne, telekomunikácie). Následne navrhovatelia uzatvorili kúpnu zmluvu, ktorá bola absolútne neplatná. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že návrhu navrhovateľov v uplatnenej časti nemožno vyhovieť pri neexistencii príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a konaním odporcu, ktoré nebolo príčinou vzniku škody, ale túto spôsobila neplatnosť kúpnej zmluvy.»* V súlade s uvedeným krajský súd v napadnutom rozsudku doplnil: *„Odvolací súd sa plne*

stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku aj vo vzťahu k nedostatku príčinnej súvislosti medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, keď škoda vznikla v dôsledku uzavretia absolútne neplatnej kúpnej zmluvy medzi navrhovateľmi a Mestom B. Navrhovatelia nemohli realizovať podnikateľský zámer nie v dôsledku nezákonného rozhodnutia správy katastra o povolení vkladu vlastníckeho práva, ale v dôsledku absolútne neplatnej kúpnej zmluvy. Ak by totiž navrhovatelia uzavreli zmluvu platnú, po povolení vkladu vlastníckeho práva by svoj podnikateľský zámer realizovať mohli.“

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

19. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

20. Napadnutý rozsudok krajského súdu poukazujúc na závery rozsudku okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľov

zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

21. Ústavný súd tiež poukazuje na to, že krajský súd namietaným rozsudkom sťažovateľovi neodoprel spravodlivosť, a skutočnosť, že jeho názor sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu (resp. na spravodlivý proces) stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (IV. ÚS 245/2010). Medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

22. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

23. Podstata základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej v dôsledku nezákonného

rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na náhradu škody vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie.

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne súladným postupom vyhodnotil a aplikoval na prípad sťažovateľov relevantnú právnu normu, na základe čoho dospel k záveru, že sťažovatelia nespĺňali zákonné podmienky (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) na uplatnenie si nároku podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, pričom tomuto jeho záveru sa nedá vyčítať arbitrárnosť ani svojvoľnosť, takže v konečnom dôsledku nemohlo ani dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

26. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2013